

[Poul Thomsen.]

der børnenes skolegang ud et års tid eller sådan noget lignende, siger de: vi drager børnene ind ad anden vej i skolen, prøver gennem børnehaverne at vænne dem til skolegang.

Børn er helt anderledes, end man opfatter dem i undervisningsministeriet. Børn vil nemlig være en slags voksne. De leger måske voksne. De vil ikke have det betragtet som noget, de skal leges ind i. Nu er de nået til det tidspunkt, da tidens alvor kommer ind over dem, og de vil prøve at få ikke en leg, men en opgave, noget, hvorved de kan lære noget ligesom de store. Det er værdifuldt, at børnene har det sådan, og vigtigt, at man ikke forpasser den tid og ikke forkludrer noget ved at få dem til at tro, at skolen er noget andet end det, den egentlig er. Skolen er ikke en børnehave, og jeg er meget ængstelig for, at man går hen og forkludrer det for børnene.

Børnehaver i skolerne vil få mange vanskeligheder. I den givne situation er spørgsmålet: hvem skal undervise? Skal det være pædagogisk uddannede eller børnehavelærere? Jeg forstår det på den måde, at det i første række er børnehavelærere, småbørnspædagoger, man vil anvende her. Hvis det er det, kan jeg ikke rigtig indse, at der bliver tale om den indførelse i skolegangen, som man har talt om at det skulle være.

Jeg stiller også det spørgsmål, om man har de lokaler, der skal bruges. Når der nu er lokalemangel på alle andre områder, hvordan skal man så klare det problem? Børnehaverne skal have deres egne lokaler, som skal indrettes på en ganske særlig måde, sådan som børnehavelokaler nu engang indrettes, og man må være klar over, at børnene skal have deres egen legeplads, en skrammellegeplads, eller hvordan den nu skal laves.

Der er mange problemer dér, som vi fra vor side gerne vil have undersøgt fuldt og helt til bunds. Vi vil dog gerne sige med det samme, at hvis man i udvalget kan overbevise os om, at man kan gennemføre dette, hvis man kan overbevise os om, at der er virkelige muligheder for det, og at der ligger en virkelig grund bag tanken om børnehaver, så er vi særdeles villige til at lytte dertil, særdeles villige til at rette os

derefter, fordi vi betragter børnehaver i almindelighed som en stor gevinst for det danske samfund, både i social og i pædagogisk henseende.

Og så er der det 10. skoleår. Der skal ikke være nogen tvivl om, at det konservative folkeparti mener, at der skal være ligestilling imellem de to grupper af børn, som enten går i A- eller B-linjen. Vi ønsker ikke, at der skal være lighed imellem dem, men vi ønsker, at der skal være ligestilling. Lighed tror vi ikke på, for folk er nu engang forskellige, alle er forskellige, og det er selvfølgelig også en hel del af de børn, der går henholdsvis i A- eller B-linjen. Vi ønsker som sagt, at der skal være ligestilling, og når der er mulighed for frivilligt at gå i B-linjen helt op til det 10. skoleår, for ikke at tale om at gå videre i gymnasiet helt op til det 12. skoleår, skal der også være en mulighed for dem, der er i A-linjen, for at gå videre helt op til det 10. skoleår.

Men også her må vi spørge: hvad er det, man vil med det 10. skoleår? Jeg kender godt både den røde, den blå og den grå betænkning — er det vist; men jeg spørger alligevel: hvad vil man, hvad er sigtet med det 10. skoleår? Hvordan vil man formulere formålsparagraffen for dette 10. skoleår? Det er, som om man i dag svømmer noget med hensyn til både det 8. og det 9. skoleår; og når man gør det med hensyn til det 8. og 9. skoleår, så må vi, inden vi går i gang med det 10. skoleår, have klaring over, hvad det er, man sigter på, hvor man vil hen med det.

Det samme, som jeg nævnte for børnehavernes vedkommende, er det naturligt at spørge om her: har man lærerkræfterne, har man lokalerne dertil, er der mulighed for i dag at gennemføre det? Det er det, vi må have klaring på, det betragter vi som uhyre vigtigt. Når man begynder på noget som det 10. skoleår, når man begynder på noget som børnehaver inden for skolen, når man laver den strukturændring, der her er tale om, må det ikke slås i stykker, fordi det kommer for tidligt, fordi man ikke har mulighed for at gennemføre det, og fordi det kun bliver halvt. Det, man gennemfører på dette område, må virkelig være noget, som kan bære.

Der er altså ting, som vi fra vor side meget gerne vil have drøftet i et udvalg,